

LBRIS

We know
books

GEORGIANA
OANCEA

Detectiv
din
întâmplare



EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2024



CUPRINS

Decizia ...	7
Schimbarea ...	12
Căutarea ...	20
Compromisuri ...	26
Început promițător ...	39
Interogatoriu ...	46
Un dram de speranță ...	53
O nouă provocare ...	60
Lucruri curioase ...	74
Priviri indiscrete ...	82
Copilul ...	88
O altă perspectivă ...	91
Amintiri ...	103
Curiozitatea ...	107
Iertarea ...	112
Logodna ...	120
Mai mult decât curiozitate ...	128
Încercare ...	131
Pasiunea ...	135
Isabella ...	140
Îndoieli ...	144
Potențial irosit ...	147

Adevărul ...	150
Bucluc ...	158
Joc dublu ...	173
Nedreptate ...	177
Informații ...	183
O grijă în minus ...	190
Vorbe de duh ...	195
Lorenzo ...	201
Antonio ...	208
Un plan eșuat ...	214
O mică idee ...	220
Dovadă ...	226
Întăriri ...	231
O escapadă ...	237
Dreptate ...	241
Sfârșit ...	250
Mulțumiri ...	254

DECIZIA

Viața ei se schimbă într-o zi. Aștepta în holul facultății ca profesorul s-o cheme în birou și să-i verifice lucrarea. Spera măcar la un opt. Învățase cât pentru un opt.

Unul dintre colegii ei ieșise cu un zâmbet victorios din birou. Ea nu-l întrebese nimic, dar bănuia că primise măcar cinciul. Un început promițător.

— Mărinescu Rebeca! se auzi vocea dură a profesorului.

Fata se ridică și intră în încăpere. Un domn la vreo cincizeci de ani, cu pântecul umflat, stătea aplecat asupra lucrării, cu ochii mijiiți. Barba și-o purta neîngrijită și părul, cu toate că era scurt, avea un aspect unsuros. Își ridică privirea către ea și rânji.

— Închide ușa!

Rebeca se întoarse din drum și apucă clanța. Se auzi scârțâitul enervant al ușii vechi. Când îl privi încă o dată, zâmbetul lui o neliniști. Îl știa sadic. Se temea că avea să-i dea un doi și el o să rămână tot cu rânjetul lui pe față.

Profesorul îi făcu semn să ocupe scaunul de lângă el, cu toate că mai era unul și în fața biroului. Se așeză în locul indicat, mai mult de frică să nu-l supere, și își rezemă palmele de birou.

— Să vedem ce ați făcut aici, domnișoară! ridică el lucrarea în mână, apoi o privi pe deasupra ochelarilor pe Rebeca.

O analiză din cap până în picioare, fără să se sfiască. Ea simți cum îi trece un fior prin tot corpul, o senzație stranie că ar trebui să fugă cât o țineau picioarele.

— Uite ce e, Rebeca... Văd că te descurci binișor, îi spuse el, aplecându-se încet spre ea. Sunt sigur că o să iei notă bună, dar e nevoie să lucrăm mai mult unul cu celălalt. N-ar fi rău să rămâi până mai târziu, ca să vedem ce poți face mai bine... pentru mine. Vreau să zic... să fiu un profesor mai fericit.

Rebeca simți cum mâna lui i se așeză pe picior. Până să-și coboare privirea, văzu rânjetul prostesc al bărbatului care aștepta laude și linguşeli pentru isprava lui.

— Vă rog frumos să vă luați mâna de pe mine!

— Ești puțin agitată, drăguțo, îi mângâie el genunchiul.

Fața i se înroși treptat și simți cum îi crește tensiunea. Părea că el vede în asta un semn de timiditate căci, în loc să se oprească, își plimbă mâna slinoasă mai sus pe coapsa ei.

— Ia-ți mâna!

Profesorul se retrase și se lăsă pe spătarul scaunului, cu mâinile împreunate pe pântec. Încă zâmbea.

— Ai cam picat examenul, drăguțo!

Voia să pară curajoasă, deși vocea îi tremura.

— O să fac contestație.

— Știi câți prieteni am în facultate? Știi ce-o să facă cu contestația ta? Îți explic eu. N-o să mai termini nicio facultate în România. Îți dau o mătură să-ți exersezi viitorul job?

Rebeca simțea revolta în toate celulele corpului ei. Doar în câteva secunde simți că ajunsese la limită. Îi trase bărbatului o palmă zdravănă, cu toată forța ei. El rămase buimăcit complet, pironit în scaun, în timp ce ea ieși pe ușă.

Văzu o altă colegă de-a ei ce aștepta și ea în hol. Fața fetei era luminoasă, dar când întâlni privirea Rebecăi, păru să înțeleagă că lucrurile nu aveau să meargă prea bine. Își lăsă umerii în jos. Rebeca nu avuse curajul să-i spună nimic. Ar fi vrut să o întoarcă din drum, dar picioarele n-o mai ascultau. Ieși din clădirea facultății, știind că nu avea să se mai întoarcă acolo.

O luă la fugă înspre stația de autobuz. Alerga și verifica mereu în spatele ei, ca nu cumva să fie urmărită, de parcă un animal sălbatic era pe urmele ei. Se cuibări mai apoi pe un loc de la geam. Spera să nu înceapă să plângă. Își înghiți lacrimile. Jumătatea de oră până acasă o simți ca pe o tortură. Tot ce voia era să-și trăiască neputința în singurătate.

Ajunsă în fața casei, cu cheile tremurându-i în mână, încercă din răspuțeri să se abțină din plâns. Când cheia nu intra din prima la locul ei, primele lacrimi începuseră să-i curgă pe obraz. Tocmai atunci tatăl ei se ivi, stând drept în fața ei. Învârtea cheile pe degete. Se retrase din poartă ca ea

să aibă loc să intre în curte. După ce Rebeca se mai liniști, tatăl o întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

Ea își frecă degetele, ca și cum ar fi vrut să le încălzească.

— Am picat examenul.

Tatăl ei o privi cu aceeași căutătură pe care o avuse și atunci când ea nu intrase la medicină. Parcă putea să vadă în ochii lui teancurile de bani date pe meditații la biologie și chimie, pe cursul de programare la care renunțase sau pe psihologul la care merse mai mult de un an. Așa arăta eșecul pentru el, o fiică ce nu reușise să termine nici măcar Facultatea de Litere. Dar ea nu-i ceruse nimic din ceea ce el se lupta cu atâta ardoare să-i ofere.

Fetei îi rămaseră în suflet ultimele cuvinte pe care el i le aruncase și care nu păreau să-și diminueze importanța în timp. Ținuse minte fiecare mișcare făcută, dar mai ales cum punctase cu degetul arătător pe masă, în timp ce-i înșira toate păcatele. Dintre toate, unul mai pregnant. Se înscrisese la Litere, așa cum dorise ea, și nici măcar atâta lucru nu putea duce până la capăt. Poate că vorbele lui nu și-ar fi găsit ecou, dar erau fix cuvintele care atârnavă greu și în mintea ei de prea mult timp. El dăduse glas temerilor ei.

Suferința tinerei era asemănătoare cu a celorlalți de vârstă ei. Își căuta un scop care părea tot mai departe de ea. Se întreba ce să facă în continuare. La dilema greu de rezolvat, își căuta răspunsul pe pereții camerei, pereți care nu păreau să fie într-o dispoziție de dat sfaturi. Deodată, telefonul bâzâi. Primise o poză de la Delia, prietena ei din copilărie. În poză văzu valurile mării cum se loveau de țărnam și soarele

cum răsărea. Sub poză stătea scris un mesaj: „Hai și tu aici!”. Nu aflate care e scopul ei în viață, dar își primise un oarecare răspuns la întrebare și avea de gând să țină seama de el.

În clipa aceea se hotărî că avea să plece. Și nu doar din casa lui. Avea să plece din țară. Abia mai târziu, realizează că Italia era potrivită pentru ea, căci studiasse italiană și avea să-i fie ușor să înțeleagă limba. Își dorea să studieze acolo psihologia și să-i demonstreze tatălui că putea să ducă și ea ceva la bun sfârșit. Spre disperarea lui, nu mai învăță să-și îndrepte nota, ci se angajă ca să facă rost de banii pentru bilet. Nu voia să-i mai ceară nimic în plus. Îi spuse și lui planul abia când își cumpărase biletul.

El îi ținuse un discurs despre perseverență și răbdare, despre cum toate lucrurile bune cer timp și despre cum ajungi inevitabil și la frustrare. Trebuie doar să dai coate în stânga și-n dreapta până ajungi mai departe.

— Exact când crezi că poate e mai bine să renunți, exact atunci trebuie să insiști. O să vezi că obstacolul e doar în mîntea ta! insistă el.

Oricum, Rebeca era de neînduplecat. Decizia ei nu se mai putea schimba.

— De ce pleci? o întrebă mama ei.

— Așa simt eu că trebuie să fac.

Mama ei plânse încet, dar acceptase că singurul ei copil avea să plece de lângă ea. Răspunsul ei fusese suficient. Nu avea nevoie de mai mult. O lăsă să-și găsească propriul ei drum, chiar dacă asta însemna să fie departe de ei. Tatăl, în schimb, nu se lăsase convins și-i întoarse spatele atunci când îl salută de plecare.

SCHIMBAREA

Era prima dată când urca într-un avion. Fusese atentă la instrucțiunile stewardesei și pentru câteva minute se simți în siguranță. Totuși, când mașinăria se puse în mișcare, Rebeca simți cum spatele i se lipi de scaun și un nod i se puse în gât. Locul ei era lângă geam și putea vedea cum înaintau pe pistă. Deodată, cu un zgâlțâit subit, pasărea de câteva zeci de tone se ridică de la pământ și o ținui în scaun. Privea speriată pe geam și văzu cum lasă în urmă câmpiile și drumurile. De sus, parcelele de pământ păreau ca niște piese de puzzle, de diferite mărimi și culori, care formau mai mult un fel de model de covor, decât o imagine reală. I se făcu rău. Urechile îi țiuiau cumplit. Se uită în jur. Nimeni altcineva nu mai părea speriat. Mulți nici nu se arătau interesați de priveliștea de afară. Poate le era și lor frică, dar trăiseră mai mult, avuseră mai multe experiențe.

Încercă să citească tot drumul, dar avionul trepida ciudat. Îi venea greu să se concentreze. Se întreba întruna

dacă așa ceva este normal însă, din nou, ceilalți pasageri își vedeau liniștiți de drum. Se mai uita din când în când afară, dar își întorcea rapid privirea. Când avionul începu să coboare încet, prin ochiul mic de geam, văzu norii groși ca spuma laptelui și uită de frică.

O voce din difuzor se auzi:

— În treizeci de minute vom ateriza la Palermo. Este însořit. La sol sunt nouăsprezece grade.

Aterizarea fusese chiar mai înfricoșătoare decât trepidațiile pe care le simțise în timpul zborului. Credea că avionul avea să se rupă în două când atinse pista. Dar nu se întâmplă nimic rău. Abia când își simți din nou picioarele pe pământ, respiră ușurată.

Delia o invitase la ea. Putea sta o săptămână, cât colega ei de apartament era plecată într-o delegație. Planul era ca Rebeca să-și găsească rapid un apartament în care să stea, abia mai apoi un job și doar la venirea verii să se înscrie la facultatea de psihologie.

Zgomotul de claxoane furioase o intimidase. Nu-și putu auzi gândurile. Doi taximetriști își făceau semne obscene unul altuia. Fiecare credea că are prioritate. Se bucură că Delia trebuia să sosească și nu era nevoită să se avânte singură în traficul din Palermo. Un țuiit strident îi atrase atenția. Căută din priviri și o văzu pe Delia făcând disperată cu mâna.

— Hai repejor, că mă claxonează tâmpiții ăștia!

Rebeca urcă rapid în mașină și prietena ei apășă pedala de accelerație. Un nod i se puse în gât Rebecăi. Scăpase de avion, dar nu era sigură că avea să scape și de condusul

Deliei. Pe drum avuse impresia că în orice moment se vor lovi de celelalte mașini pe care le depășeau pe drum.

— De ce ai venit? o întreabă Delia subit.

Întrebarea o luase prin surprindere. Îi spusese deja că avea nevoie de o schimbare de peisaj, dar motivul era atât de vag încât prietena ei nici nu-și mai aducea aminte. Căzu pe gânduri. Nu știa de ce venise și ce avea de făcut acolo. Ar fi vrut să-i dea o explicație pertinentă pentru gestul ei. Se mulțumi însă să ridice din umeri și să arate cu mâna dreaptă întinderea orașului. Chiar atunci văzu pe o clădire, scris cu litere albastre, mesajul „NO MAFIA”. Dacă se voia a fi o încurajare pentru vizitatori, nu reușiseră să transmită semnalul bun.

Ajunseră într-un final și, încă din prima seară, Delia o scoase pe Rebeca din casă. Avea o întâlnire pe care nu putea să o rateze. Se urcară în autobuz și, vreme de câteva minute, privi pe geam. Voia să se obișnuiască cu orașul.

Deodată, o femeie mai plinuță țipă ca din gură de șarpe:

— Vine!

Panică generală. Jumătate din cei prezenți se îmbulzeau spre uși și săreau cât se poate de sprinteni pe asfalt. O băbuță care abia se mișca cu câteva minute în urmă, întinerise subit cu vreo douăzeci de ani și se făcu nevăzută printre clădiri.

Rebeca privi ciudat în jur fără să realizeze ce se întâmpla. Prietena ei, Delia, la fel ca ceilalți grăbiți, sări și ea, panicată, însă își aduse aminte în ultimul moment că era însoțită și se întoarse să o tragă de mânecă pe față.

— Haide! N-ai auzit că vine?

Ea o urmă nedumerită și, după ce se văzură amândouă în siguranță, o întrebă nerăbdătoare pe prietena ei:

— Cine venea? De ce am alergat așa?

Delia izbucni în râs, dar, când văzu cât de serioasă era Rebeca, răspunse repezit:

— Cum cine? Controlorul.

— Nu ți-ai cumpărat bilet? întrebă ea mirată.

— Nu. Tu ți-ai cumpărat?

— Mi-am făcut abonament. Crezi că ești în România aici?!

Cu un zâmbet ștrengar și cu o față luminoasă, Delia îi răspunse prompt:

— Nu. Mai bine: sunt în Sicilia! apoi continuă cu o mină serioasă. Tu n-ai văzut că s-a dat jos aproape tot autobuzul? Crezi că erau toți de-ai noștri? Nici vorbă! Sicilieni mândri!

— Să nu mă mai chemi nicăieri cu tine, că nu mai vin. Nu glumesc. De ce naiba nu ți-ai cumpărat bilet? Mă faci pe mine să alerg ca un criminal și să mă ascund de controlor când eu am bilet!

— Relaxează-te! Mergem la operă. N-ai vrea să mergi deja nervoasă și după să-mi zici că nu ți-a plăcut piesa.

— Nu cred că se zice piesă. Cred că e arie.

— Mă rog... cum s-o zice! își dădu Delia ochii peste cap.

Își îndreptară pașii spre operă, fără să mai spună nimic. Le pierise cheful amândurora să folosească transportul în comun, așa că mersul pe jos era acum cea mai bună variantă.

După ceva timp, Rebeca rupse tăcerea și întrebă pe un ton mai potolit, dar ironic:

— Să bănuiesc că nici biletele la operă nu le-ai luat, nu? Intrăm pe fereastră?

— Aduce Fabio biletele. A rămas să ne vedem la fără un sfert în fața Operei.

— Dacă nu ajungem la timp o să fiu incredibil de nervoasă, amenință ea. Puteam să plecăm mai devreme, cum am zis, dar cineva a stat prea mult să se fardeze și să își aleagă ținută!

— Nu crezi că ar fi fost dezamăgit Fabio să mă vadă nearanjată, după ce a bătut atâta drum și a mai cumpărat și bilete?

Încă ușor irascibilă și obosită, Rebeca își drese glasul și o întrebă pe cealaltă, cu grijă, fără să pară că o judecă:

— Ție măcar îți place opera?

— Îmi place bărbatul. Nu e suficient? răspunse Delia nonșalant.

Răspunsul o făcu până și pe Rebeca să se mai destindă puțin și să zâmbească, lăsând să se vadă două gropițe adânci în obraji.

— O să îl recunoști pe Fabio?

— Sper că da. Din poza de profil părea tare frumos. Sper doar că e înalt. Doar atâta vreau.

— Vă las singuri după operă?

— Îți fac eu semn dacă îmi place. Dacă nu, îți e frică să te plimbi singură pe străzile periculoase din Palermo și trebuie să te însoțesc, desenă ea niște ghilimele în aer.

— Să știi că nici n-ai minți prea mult dacă ai spune asta, răspunse Rebeca cu un zâmbet resemnat.

— Mulțumesc din nou că faci asta pentru mine. Rămân datoare.

— Nu prea am de ales. Nu te las să te vezi singură cu necunoscuți de pe internet.

— Bine, mami! Nu știu ce făceam eu fără tine. Mulțumesc, se prosti Delia.

— Vezi, vezi! îi făcu Rebeca semn cu degetul arătător, așa cum mamele își atenționează copiii obraznici.

Merseră în tăcere câteva minute până ajunseră lângă o clădire veche, impunătoare, cu coloane înalte de piatră. Era chiar una dintre cele mai mari opere din întreaga Europă. Rebeca rămase cu privirea pironită către clădire și elementele ei arhitecturale, iar Delia, care era deja agitată, își căuta partenerul în mulțime. Într-un final, observă față zâmbitoare a lui Fabio, care îi făcea disperat semne cu mâinile, ca să îi atragă atenția. Trăsăturile bărbatului erau într-adevăr foarte frumoase. Se apropie din ce în ce mai mult și Delia se agită cumplit, bănuind că ceva nu va merge cum trebuie. Începuse chiar să bată din picior. Ajuns în fața fetelor, ele se aplecară, pe rând, să-l ia în brațe. Pentru o fracțiune de secundă, Delia se întoarse către Rebeca și strâmbă din nas în semn de nemulțumire. Se părea că, la urma urmei, cele două se vor întoarce împreună spre casă.

Delia se uită pe toți pereții și analiză sala în doar cinci minute, ca mai apoi să se plictisească tot restul timpului. Rebeca totuși părea bucuroasă. Zâmbise fără oprire, iar ochii i se umplură de lacrimi spre final.

Fiecare ieși din sală cu câte ceva: unii cu o experiență foarte plăcută, iar alții cu o durere de cap incredibilă. Delia

se află printre cei din urmă. Aproape că alergă spre ieșire, lăsându-i pe cei doi în urmă să povestească experiența avută.

— Pot să vă însoțesc spre casă? insistă Fabio. Mai povestim pe drum.

Rebeca era pe cale să răspundă politicos că ar fi încântată, dar prietena ei i-o luă înainte:

— Nu mă simt bine. M-a apucat o durere groaznică de cap. Aș prefera să merg în liniște spre casă.

Se îmbrățișară prietenește și plecară pe jos, căci Delia refuză categoric să-și cumpere bilet de autobuz.

— A vrut băiatul să ne conducă și nu l-ai lăsat. Era simpatic.

— Dacă tot ți-a plăcut, poți să te întorci, se rățoi Delia.

— Nu era chiar așa de simpatic. De ce ești așa agresivă acum?

— M-au lăsat femeile alea de la operă cu o durere oribilă de cap, răspunse mai calm Delia. Doamne, cât au mai țipat! Și mai era și ăsta mic de înălțime. Un singur lucru am cerut: să fie înalt. Nu se putea nici măcar atât?

Pe Rebeca o pufni râsul de supărarea prietenei, apoi îi puse mâna pe talie, trăgând-o mai aproape, într-un fel de îmbrățișare, fără să se oprească însă din mers.

— Și mai era și ciudat.

— Toată lumea e ciudată. Dacă trăiești lângă oameni care sunt ciudați în același fel ca și tine, crezi că ești normal. Dar e doar o iluzie.

Delia își dădu ochii peste cap, dar nu mai spuse nimic.

Mergeau liniștite pe stradă când un bărbat îmbrăcat la costum îi atrase atenția Rebecăi. Stătea rezemat de colțul unei clădiri și inspecta agitat strada în lung și-n lat. Căuta ceva. Începuse să se întunece, dar nici măcar asta nu-i ascundea nesiguranța din priviri. Ea îl urmări cu coada ochilor, încetinindu-și pasul. Bărbatul se opri din căutat și își pipăi buzunarul pantalonului. Lângă aceeași clădire, foarte aproape de omul în costum, se opri un copil deșirat, tras la față, îmbrăcat într-un tricou larg, rupt în mai multe locuri. Contrastul dintre ei era frapant. Nu păreau să aibă nicio treabă unul cu altul. Și totuși, cel în costum se întoarse și-i strânse mâna copilului. Întârzie cam mult până să-l elibereze din strâmtoarea degetelor. Își îndesă apoi rapid mâna dreaptă în buzunar. Înclină din cap și plecă în pas grăbit. Copilul îi aruncă o privire fugitivă Rebecăi, apoi se pierdu și el printre zecile de oameni.

— Ce ai văzut? o întrebă Delia.

Stătu în cumpănă câteva clipe, apoi răspunse.

— Nimic. Mi s-a părut că văd pe cineva cunoscut.

Făcură un scurt ocol de la drumul lor ca să fie mai aproape de mare, să simtă briza care le mângâia părul. Mergeau încet și ascultau marea și valurile care se spărgeau la mal. Pentru Rebeca era un spectacol pe cinste, chiar dacă întunericul se lăsase peste oraș. Sunetul apei o liniștea.

Se îndreptară spre casă. Rebeca căută câteva apartamente de închiriat, dar realizează că erau cu mult mai scumpe decât își imaginase ea. Adormi devreme, căci ziua fusese lungă și o așteptau altele chiar mai lungi.

CĂUTAREA

Devenise clar că nu avea altă soluție decât să împartă locuința cu altcineva. Căutase pe internet și își notase câteva posibile oferte, deși nu erau prea multe în care putea să se încadreze ca preț. Suna și se lovea de refuzuri categorice. Când ajunse la capătul răbdării, întrebă motivul pentru care era imediat refuzată.

— Nu știu nimic despre tine, doamnă, îi răspunse vocea de la capătul celălalt.

Rebeca se opri în loc pentru câteva secunde. Nu era sigură că înțelesese perfect ceea ce i se spusese.

— Puteți repeta, vă rog? întrebă ea timid.

— Exact ce credeam, spuse omul mai rar. Nu vă cunosc, nu știți limba. Cum ne înțelegem?

— Știu italiană, răspunse Rebeca pripit. Nu o să știți nimic despre niciunul dintre oamenii care o să vă sune.

— Sigur că nu o să știu, dar măcar sunt sicilieni.

— Adică nu aveți încredere în străini?

— N-am de ce să-ți dau ție explicații. Am zis că nu îți închiriez camera.

Telefonul îi fusese închis în nas și Rebeca rămase cu dezamăgirea. Nu doar pentru că nu găsisese locuință, dar și pentru că oamenii vorbeau diferit de limba pe care o învățase ea la școală și îi fusese destul de greu să-l înțeleagă pe om. Știa câte ceva despre diferența dintre italiană și siciliană. Chiar se pregătise cu Delia timp de câteva luni. Totuși, prietena ei vorbea rar. Îi putea distinge cuvintele. În schimb, cu vorbitorii nativi, treaba se complica.

Pe foaia de hârtie își notase mai multe numere de telefon și prețul chiriiilor. Tăiase cu o linie groasă fiecare număr nefolositor și rămase cu unul singur, pe care îl ocolise dinadins, căci prețul era suspect de mic. Nu știa prea multe despre piața imobiliară, dar simțea că ceva era în neregulă. Totuși, hotărî să-l contacteze pe proprietar. Se gândi cum putea să evite un nou refuz și decise să trimită mesaj în loc să sune. După câteva minute, primi răspuns cu adresa exactă și cu întrebarea pe care o așteptase de mult. Proprietarul voia să știe când se puteau întâlni.

Nu stătu prea mult pe gânduri, căci nu era sigură când avea să se mai bucure de atâta bunăvoință, așa că stabili să se întâlnească chiar atunci. Se urcă în autobuz, mai mult cu frica de a nu fi iarăși refuzată decât cu entuziasmul că cineva avea o cameră și pentru ea. Coborâse într-o stație care părea aproape de locul în care trebuia să ajungă însă, la scurt timp, realiză că se grăbise și că nu era cazul să coboare așa devreme.

Se opri în fața unui bloc, pentru a decide încotro să o apuce. Văzu un om care fuma aproape de ea, rezemat de zid. Bărbatul avea privirea încrâncenată a unui om ce trecuse prin viață parcă de mai multe ori. Era înalt și părul negru și-l purta mai lung decât i-ar fi stat lui bine. Nu arăta rău. Totuși, ceva în legătură cu el o agită pe față. Trăgea cu patos din țigara pe care o ținea în mână și se uita la ea cu neliniște. Aruncă mukul de țigară pe jos și se întoarse să intre pe ușa lângă care Rebeca se proptise. Nu realizase că individul voia să intre. I se păru că bărbatul își coborî privirea și o măsură din cap până-n picioare cu o atitudine de superioritate. Se dădu la o parte și-l lăsă să treacă.

Bărbatul parcă emitea o vibrație neplăcută care o atinse și pe ea. Încercă să-și alunge din minte incidentul și căută pe clădire numărul. Își privi telefonul care-i tremura în mână. Blocul lângă care se oprise era chiar cel pe care-l căuta, deși nu se simțea chiar în locul potrivit. Oftă prelung, apoi așteptă câteva secunde ca omul să urce scările. Spera să nu-l mai vadă niciodată. Totuși, ceva se întâmplă. Ori așteptase prea puțin, ori bărbatul era prea lent, dar cert este că ea urcase scările până la etajul unu înainte ca el să apuce să-și închidă ușa la apartament. Când privirile li se intersectară, el zâmbi îngâmfat, ca și cum ar fi realizat că îi stricase ziua și își extrăgea forța și dorința de viață din nefericirile altora.

Căută apartamentul cinci. Fiecare locuință avea numărul agățat sub vizor. Verifică fiecare ușă, mai puțin cea care tocmai se închisese cu câteva secunde înainte: șase, șapte și opt. În spatele ei trebuia să fie tocmai numărul cinci. Se întoarse cu o strâmbătură și văzu cifra care parcă-i

zâmbea știrb. Se luptă cu dorința de a pleca însă situația ei nu-i permitea să facă nazuri doar din cauză că mândria îi fusese rănită.

Bătu la ușa care se deschise prompt:

— Tu erai? Pentru apartament ai venit, nu? Întrebă bărbatul.

Părea mult mai prietenos acum. Atitudinea asta schimbată o deranjă pe fată, dar nu comentă nimic.

— Da. Mai e liberă camera?

— Sigur. Hai s-o vezi.

— Lorenzo ai zis că te numești, nu?

— Ah, da, se întoarse el subit. Sunt Lorenzo, încântat de cunoștință, îi întinse el mâna.

Femeia zâmbi forțat când îi strânse mâna.

— Aici e ușa de la baie, camera mea, bucătăria și asta e camera pe care vreau s-o închiriez, îi arată el spre o ușă din capătul holului, pe dreapta.

Cei doi intrară în încăpere și din prima clipă femeia înțelese de ce era atât de ieftină. Prețul avea să-l plătească mai încolo, în claustrofobie și depresie.

— Mă întrebam de ce costă așa puțin...

— Da, nu prea m-am ocupat de camera asta. Sincer, cred că a fost mai mult gândită ca și cămară. Dar la bucătărie e multă lumină, poți să stai pe balcon să fumezi seara...

— Nu fumez.

— În orice caz, poți să iei aer acolo. Cred că patul ăsta e suficient de mare pentru tine, o analiză el din cap până în picioare. Ești mică, încapi fără probleme. Dacă ai prea

multe haine s-ar putea să nu fie bine, altfel nu văd de ce nu ți-ar ajunge cămăruța asta, rânji el cu gura până la urechi.

— Fumezi în casă? se interesă Rebeca.

— În principiu, nu. S-a mai întâmplat în câteva ocazii, dacă am vreun prieten care să vină în vizită, dar m-am lămurit că e neplăcut să stai în mirosul de fum. Tu ce naționalitate ai, dacă nu te superi că întreb?

— Sunt româncă, răspuse ea cu jumătate de gură.

— Aha, am înțeles.

Rebeca observă că lucrurile tind să ia o turnură proastă după ce își anunță rădăcinile. Cam ca atunci când cineva înstărit se întâlnea cu rudele sărace și inculte de care voia să scape cât mai repede cu putință. Nu mai spuse nimic să-și apere neamul, așa cum făcuse cu alte ocazii, căci, oricât de nefericită părea situația, nici ceea ce oferea Lorenzo nu era ceva după care ar fi plâns.

— Bun. Ți place? întrebă el vesel.

Se uită mirată la el. Ar fi vrut să-i spună că nu. Camera arăta deplorabil și își proiecta în viitor câteva imagini sumbre în care tot ceea ce adăugase din imaginația ei erau niște gratii la geam.

— Deci? Nu vreau decât banii în fiecare lună. Nu e nevoie de nimic în avans.

— Da. O iau, se trezi Rebeca vorbind.

Bărbatul îi întinse mâna ca să încheie pactul, apoi îi înmână cheile. De cum răceala metalului îi atinse pielea, chiar de atunci începuse să-și regrete decizia. Și totuși, trebuia să aleagă între camera minusculă a lui Lorenzo și întoarcerea acasă. Nu putea să renunțe așa rapid. Își imagina

că exact așa arăta eșecul: să se întoarcă în România după o altă încercare eșuată de a face ceva cu viața ei. Oricum, decizia era deja luată.

— Dacă-ți e greu să găsești de lucru, știu eu pe cineva care angajează. Trebuie să ai grijă de un copil.

— Mulțumesc, dar cred că mă descurc, îl refuză ea politicos, deși nu avea nici cea mai mică idee unde putea să lucreze și știa prea bine că jobul oferit putea să o salveze de la un eșec iminent.